La figureta

Butlletí Informatiu de la Nova Muixeranga d´Algemesí

Any IV - Número 8 -. Febrer, març i abril de 2005

Sumari

1. Portada - Sumari
2. Paraules de comiat
3. Contes
4. Falles 2004
   Vinaròs
5. Anguiano
   Morella
6. Mare de Déu 2004
7. Excursionisme en família (2)
8. Muixerangues del món (2)
   Salutació del president
9. Salut i Muixeranga
10. Als Fills del Xúquer (Rafa Xambó)
11. Elx
    Trobada 2004
12. La nova Muixeranga nom a nom
    Agenda

«La Figuereta» NÚMERO 8

Coordinació i maquetació: Vicent Plana i Joan Nacher

Redactors: Anna Rosa, Tino Blasco, Cristina Martínez, Esther Ferrer, Raül Sanxis, Eduard Ferrer, Anna Baldoví i,Salut Monzó

Col·laboradors especial: Web dels castellers de Mallorca, Xus Esteve, Alfredo Rosa, Rosa Nacher, Jose Vte. Castell Jaume Adam, Confiteor, Rafa Xambó i Mafalda

DADES DE L'ASSOCIACIÓ

Adreça: C/ Nou de Convent, 59
46680 Algemesí (València)
Telèfon de contacte:
639891298
Pàgina Web:
www.novamuixeranga.com
Adreça electrònica:
novamuixeranga@yahoo.es
© La Nova Muixeranga d'Algemesí

S'autoritza la reproducció total o parcial dels textos amb la condició que se'n cite la procedència.

Exemplar gratuït.
Prohibida la seua venda.

La dolçaina

UNES PARAULETES DE COMIAT PER A LA FIGUERETA....

Aquest és un encàrrec de Joan N. a la Junta de la Nova Muixeranga de l'any 2004: *per favor unes parauletes per a la Figuereta...* i és que és d'aquesta forma com funcionem, com anem avançant, un poc tu, un poc jo i un poc un altre, entre tots ho hem de fer i entre tots ho estem fent. De moment aquest és el secret a veus del nostre grup.

Hola, sóc Ana i he tingut la sort de ser la vostra veu durant el 2004, tal vegada no una veu molt trencadora, ni molt transcendental per a la nostra associació, una veu com totes que ara ha passat a un segon terme, però que no deixa de parlar, perquè això no cal que ho diga, la Muixeranga és de tots i tots tenim veu. Tal vegada va ser aquesta sensació de pertànyer al grup la que em va acabar de decidir d'acceptar el càrrec de Presidenta.

Aquest article no estaria complet si no mencionés a tot el grup de gent que a treballat amb mi (o per a mi, je,je, je...) durant aquest temps. Tots junts ens hem reunit per prendre decisions, per proposar projectes, per solucionar els problemes que se'ns anaven plantejant..., de vegades amb solucions més encertades i de vegades menys. Maite, Ester, Cris, Carla, Jorge, Sergi, Alfredo, tots per a mi gent imprescindible, jo he estat amb ells i sé el que em dic, i és que aquest treball és millor si tots col·laborem.

Sent de vegades no haver sabut actuar com a representant del grup, un poc distant, els grups amb els quals actuàvem no arribaven a adonar-se'n de la meua presència i és que sóc així, un poc "reservada", i per a mostra tant sols cal recordar la meua actuació "estel·lar" a la Rioja, quan vaig haver de fer l'intercanvi de regals amb l'Ajuntament d'Anguiano. En aquest sentit he suspès clarament, li hauré de dir a Tino que em done unes classes de protocol.

Però hi ha molts altres moments dels quals em sent orgullosa d'haver pogut, si més no, estar present i haver col·laborat: el carnet, la pàgina web... són per a mi un pas clar de la nostra associació de caminar

cap al futur. Són iniciatives que obtindran el valor que es mereixen d'ací vint i cinc anys (és a dir tota la meua vida fins ara), si fins aleshores es conserven o es van modernitzant, em sentiré extremadament feliç d'haver format part de la gent que ha treballat per a poder crear-les.

Per coses com aquestes són per les que convide a la gent a formar part de la junta, de l'àrea tècnica o a col·laborar en qualsevol cosa. Quan veus com es van succeint les meravelles que anem aconseguint com a grup, en una societat com aquesta on ningú fa res per res, et dones compte del valor que tenen. Poc a poc ens anem consolidant i avancem i et puc assegurar que és molt gratificant veure que has col·laborat.

No voldria acabar aquest article sense fer una menció especial a Maite, sense ella no haguera pogut tirar endavant, ni haver fet la meitat de la feina, segurament es mereixia haver estat ella al meu lloc. M'ha ajudat i m'ha recolzat, com jo dic *"es el poder en la sombra"*, en qüestions burocràtiques, gestions, organització i un llarg etc. està molt preparada, cosa d'agrair en una associació com la nostra.

I ja per últim dir-vos que és per a mi una sort haver conegut a gent com vosaltres, tots junts opinem, ens riem, ens enfadem, formem pinya... en definitiva som un gran grup.

ANA

EL SOL NO POT JUGAR AMB LES ESTRELLES

Anna Rosa, autora del text i la il·lustració

Hi havia un sol que brillava molt.
Sempre estava molt content, però no tenia amb qui jugar perquè els núvols sempre estaven d'ací cap allà.
Un dia va tardar en gitar-se i es va trobar amb la lluna.
La lluna era molt presumida i molt guapa ,quan va veure al sol li va dir que ella també vivia al cel i que dormia pel dia i per la nit jugava amb les seues amigues les estrelles.
La lluna li pregunta al sol si ell voldria jugar amb elles,
però el sol va dir que per la nit no podia, que mai no havia vist les estrelles.
La lluna li va dir que s'amagara darrere d'unes muntanyes i que no s'adormira així quan ella eixeira en companyia de les estrelles, ell podria jugar amb elles.
I així ho va fer el sol, però quan va eixeir de les muntanyes com brillava tant, les estrelles es van amagar, així que no més va poder jugar amb la lluna.
Conte contat,, ja s'ha acabat.

La HISToRieTa De ToTS eLS DieS

Això eren dos germans que vivien prop del carrer Sant Benet. Com que els dos treballaven, havien decidit que la feina de casa es la repartirien. Però el germà major, Pere, de malnom feinafuig, era molt espavilat i sempre que li tocava escurar, marejava Miquel, el germà menut, que era el que acabava rentant els plats.
Tots els dies quan tornaven de treballar Pere li deia qualsevol excusa al seu germà per a no escurar, fins que un dia Miquel es cansà i decidí que eixa seria l'última nit en que Pere s'escassejava.
I Pere digué com totes les nits:

- Miquel avui et toca escurar a tu
- No Pere, avui et toca escurar a tu

I estigueren, com tots els dies, discutint una llarga estona fins que Miquel digué:

- Ja està Pere, anem a fer una cosa, qui es riga el primer dels dos escurarà, d'acord?
- D'acord

I començaren a contar acudits i dir animalades i cap dels dos no reia, clar no volien escurar. I en això Miquel, el germà menut, es lleva la bancà postissa que duia i Pere començà a riure tant que quasi s'ofega.

- Collí Miquel que lleig estàs, pogué dir quan parà de riure
- Si si li respongué Pere, però avui escuraràs tu.
-

Aquesta i altres contalles les pots trobar al llibre "Contalles Populars Valencianes II", a la Biblioteca Municipal.

Recerca i adaptació**: Cristina Martínez**

Des de «La Figuereta» volem felicitar a totes les muixerangueres i muixeranguers que també participen d'una manera o altra en les falles del nostre poble. Amb ells, tots hi participem una miqueta, especialment amb Paqui (i Óscar), que aquest any ha sigut fallera major de la seua falla i ho celebrarem junts fent-li una desplegà

Falles 2004 (amb "un poc" de retard)

Si algú em preguntara què és per a mi la Nova Muixeranga diria que una família. Una gran família que mescla un mon de caràcters, gustos, idees... La Nova Muixeranga a mi m'ha donat moltes coses, amistat, confiança i molt de carinyo.

A l'any 2002 vaig ser submestra i em demostrareu que teníeu confiança en que jo podria dur aquest difícil càrrec, la processó va ser un gran èxit.

I l'últim regal que m'heu fet mai me l'haguera esperat. Sols vos puc dir que en féreu plorar. Quan em vaig asomar al balcó i vos vaig veure a tots allí tan emocionats com jo, no vaig poder aguantar més. I vaig plorar. Em vaig notar molt volguda. Em vau fer la millor desplegà que heu fet en la vida.

Gràcies a tots els que estàveu, als que pensàreu en mi i no estàveu, en definitiva a tots, per tots els bons moments que hem passat junts.

Paqui Garcia. Fallera Major de Víctor Pradera.

LA CUINA D'ESTER: PREPARAR UN BIBERÓ ☺ ☺ ☺

Esterilitzar el biberó, la tetina i els accessoris. Es poden esterilitzar utilitzant els productes adients en forma de pastilles o de líquid, o bullint-los durant 10 minuts.

Bullir l'aigua. El temps no ha de ser superior a 10 minuts. Si es fa servir el microones, cal anar amb compte amb la temperatura!, pot ser massa calenta. S'ha d'esperar que estigui tèbia per afegir-hi la llet en pols, per no destruir algunes de les vitamines. Si l'aigua de l'aixeta és molt rica en sals, és recomanable utilitzar aigua embotellada.

Preparar el biberó seguint les indicacions del laboratori fabricant: una mesura rasa per 30 ml d'aigua. Modificar la quantitat disminuint-la pot donar lloc a desnutrició, i augmentar aquesta proporció pot ser perjudicial per a la salut del nodrissó, els problemes poden anar des d'una deshidratació a alteracions renals.

Seguir la pauta del pediatre pel que fa a quantitat i freqüència.

Preparar el biberó immediatament abans de donar-lo. Si es fa amb anticipació, no s'ha de mantenir calent gaire estona. No s'han de conservar les restes de llet d'una presa per a una altra. La temperatura ha de ser de 37ºC, provar-la amb el revers del canell. Ep!! Si s'escalfa amb el microones, sacsejar-lo i tastar-lo abans de donar-lo.

Quan es dóna el biberó, s'ha de mantenir en la inclinació necessària perquè la tetina estigui sempre plena de llet i així evitar la ingestió d'aire.

Retaule

Anguiano

Morera

Remat

Morella

MARE DE DÉU 2004

1

2

3

4

5

6

1.- Dos pilars entrant a la plaça. **2.-** L'alta davant la façana restaurada de Sant Jaume. **3.-** Montant l'Alta davant de la Capella de la trobada. **4.-**Alvaro. **5.-** Maria doble, pujant el pilar. **6.-** Taller de fang a la Seu els dies d'assaig.

EXCURSIONISME EN FAMILIA

Nº 2

La ruta de la Mare de Déu de Sumacàrcer

Hola de nou, amics muixeranguers/ères. Continuant amb la tasca començada en l'última Figuereta, ara anirem a visitar amb la família altra comarca, la nostra, la Ribera Alta. Exactament a la població de Sumacàrcer. Farem un recorregut aprofitant-nos del PR (Sender de xicotet recorregut) de la Mare de Deu, i que està senyalitzat amb marques grogues i blanques. Es tracta d'una ruta perfecta per tal d'albirar el riu Xúquer, l'embassament de Tous i la pressa d'Escalona.

-.*Accés a la ruta*

Des d'Algemesí agafem la N-340 direcció Albacete i Alacant. La deixem per tal d'agafar la CV-560 direcció Gavarda, Antella i Sumacàrcer. Al mateix poble deixarem el cotxe, ja que la ruta comença i acaba ací.

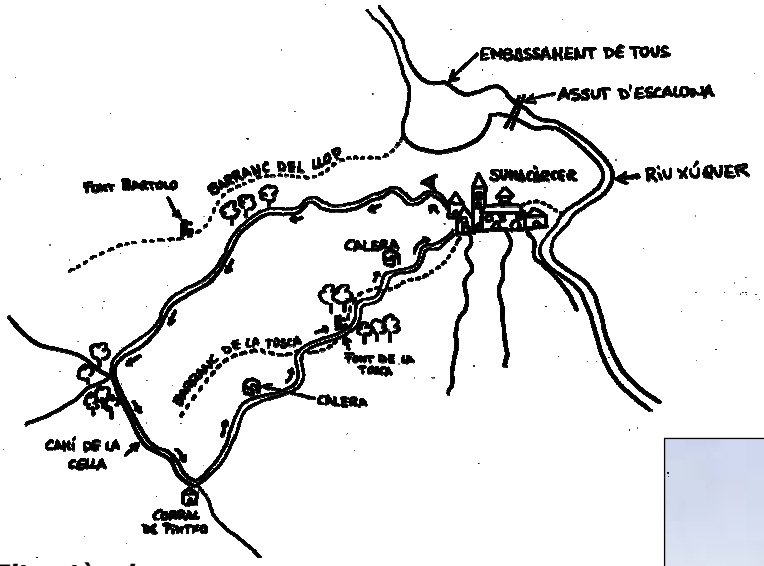

Recomanacions

Portarem roba i calcer adecuat, preferiblement botes.

Motxilla amb menjar i aigua

Barret per al sol i crema solar

Càmera de fotos i prismàtics.

Roba d'abric i impermeable per si de cas

Recordeu d'informar-se'n de la previsió meteorològica abans de sortir de casa i si necessiteu més informació podeu preguntar als muixeranguers que també es dediquen a fer muntanya, i que tots conegueu (Maite, Paula, Rafa o Eduard)

Fitxa tècnica

Comarca: La Ribera Alta

Horari: 2h 30'

Dificultat: Baixa

Desnivell: 280 m.

Cartografia: IGN Tous 769-II. 1:25.000
IGN Navarrés 769. 1:50.000
IGN Caroig 769-IV. 1:25.000

Època recomanada: Primavera i tardor

Edat recomanada: A partir de 5-6 anys.

Maite i Paula al cim del penyaroja (2040m.). El sostre de Terol

Descripció de la ruta

Eixirem del poble de Sumacàrcer pel carrer Conxa Piquer, per dalt al poliesportiu i per sota el dipòsit d'aigua. Hi ha un panell indicador del camí de la Costa el qual agafarem, quan portem uns 150 metres, comencem a albirar l'embassament de Tous. La senda puja suaument per l'ombria del barranc del Llop, entremig d'un bonic bosc, convertint-se més avant en un camí empedrat. Per ací, si tenim una mica de sort i no fem gaire soroll, a les primeres hores del dia podem arribar a veure cabres salvatges (capra pyrenaica). Trobem un indicador que a la dreta ens assenyala a la Font de Bartolo, podem anar-hi opcionalment. Si seguim el nostre sender original arribem a una pista forestal, el Camí de la Cella, que amb 304 metres d'alçària és el punt més alt de la ruta. Trobem ací altre indicador. Seguim a l'esquerra aquest camí , també assagador, des d'ací s'obre un gran paisatge, primer podem veure la comarca veïna de la Canal de Navarrés i més al fons el massís del Caroig. Ara ja comencem a tornar cara al poble, i en passar les runes del corral de Pintxo, baixem pel Barranc de la Tosca, on trobem unes petites coves,i en una d'elles la imatge de la Verge que hi dona nom a la ruta. Poc més avall trobem un xicotet bosc de pins on hi és la font de la Tosca, la qual està seca quasi tot l'any. Seguim avant i passem per una calera (forn de calç) restaurada i entrem al poble per l'avinguda de l'Oest. Acabant la ruta.

Eduard Ferrer i Nogués. Març de 2004

MUIXERANGUES DEL MÓN. Per Raül Sanxis

LA MOJIGANGA DE TITAGUAS

La Mojiganga de Titaguas és, junt a la Muixeranga d'Algemesí, una de les mostres més evidents de la dansa que es ballava a molts pobles del País Valencià i que era conegut com a Ball de Valencians.
La Mojiganga era representada, tradicionalment, en les festes de Carnaval, i fou al voltant dels anys 20 que traslladà la seua execució a les Festes Majors, conegudes com a "Fiestas Gordas" en honor als seus patrons: la Verge del Remei i Jesús de Natzaret. Aquestes es celebren cada set anys els dies 7 i 8 de setembre (encara que abans de la Guerra Civil es celebraven la tercera setmana de gener).

La EME

La ballen 16 joves i 3 xiquets ("los angelicos"). La Mojiganga es compon de 10 quadres, agrupats en dues parts molt diferenciades: la religiosa i la profana. Comença el ball amb les cinc composicions religioses, que s'executen sense interrupció: l'Altar Major, l'Altar Movible, les Andes, la Ema i la Pila, aquesta última, com la culminació d'aquests quadres religiosos, i que podria representar l'Assumpció de la Verge.
Les composicions profanes representen els gremis, oficis o activitats quotidianes, pròpies de l'economia i la societat pagesa d'altres temps. Comencen els oficis que representen les activitats pròpies del passat: colmeners, agramadors, ferrers, fusters, calderers, afiladors, segadors i afiladors. A continuació es representen dues de les activitats més importants per la societat medieval: el "batan" que representa el batre de la llana i la roda del molí que representa el moldre dels cereals. El quart ball és d'origen pastoril; es ballava amb un bastó i s'acompanya pel cant d'una jota al ritme de guitarres i pandereta. És el ball del "garrote". Per acabar es representen "las muecas", dansa festiva que compagina els jocs de picar de mans amb el ritme sonor de les guitarres.

L'acompanyament musical, tradicionalment anava a càrrec de la dolçaina i el tabal. Degut a la manca de dolçainers a Titaguas aquests s'han substituït pel clarinet o el bombardí i la caixa.

SALUTACIÒ del PRESIDENT

Hola Muixerangueres i muixeranguers, m'adrece a vosaltres per saludar-vos com a nou president de la Nova Muixeranga en esta darrera publicació de la figuereta i dir-vos que estic molt content de pertànyer a aquesta colla, on des del principi m'he sentit volgut i valorat. Això em va fer tindre ganes de presentar-me per a ser President, per poder treballar per què la colla continue i camine sempre cap endavant, juntament a la resta de membres de la Junta i de l'àrea tècnica.

Tan sols em resta dir que en mi teniu un amic i que faré tot el possible per què les coses es facen de la millor manera i que la colla es mantinga unida i sempre mire cap amunt.

MOLTES GRÀCIES

Jaume Adam

SALUT I MUIXERANGA –EL COLP AL CAP (II)–

QUE FER EN UN TCE : TRAUMATISME CRÀNIO-ENCEFÀLIC:

Estadi 1 : No hi ha pèrdua de coneixement o ha estat molt breu, no ha hagut tampoc amnèsia (pèrdua de la memòria), molt lleugera confusió, vertigen molt ràpid, es manté l ' estabilitat en la marxa i els símptomes han remès en un període d' un a tres minuts.

El muixeranguer-a podrà reemprendre l' activitat immediatament però cal observar-lo mentre fa les següents figures per tal de detectar que no faça cap comportament estrany o suggeridor de una commoció cerebral més greu.

Estadi 2 : : Pèrdua de coneixement de segons o de menys de cinc minuts amb confusió momentània solament, amb pèrdua de la memòria curta i lleu, vertigen discret, inestabilitat a la marxa de màxim dos minuts i remissió (desapareixen) tots els símptomes en un màxim de deu minuts.

Cal que el muixeranguer-a faça repòs durant una hora. Si després no hi ha cap dels símptomes anteriors podrà reprendre l' activitat.

Estadi 3 : Pèrdua de coneixement de mes de cinc minuts amb pèrdua de la memòria important, amb un grau considerable de vertigen i inestabilitat a la marxa es importantissim dur al muixeranguer-a a un servei d'urgències mèdiques.

Quan el muixeranguer arribe a casa després de patir un TCE amb símptomes del primer o segon estadi cal que tinga en copte les següents indicacions i que les duga a cap:

A la pinya podem rebre més d'un colp al cap

DESPRÉS DE UN TCE : TRAUMATISME CRÀNIO-ENCEFÀLIC

NO S´HA DE :

- ✓ Llegir o mirar la televisió massa temps.
- ✓ Fer activitat física intensa.
- ✓ Mantenir-se despert forçosament.
- ✓ Fer muixerangues abans de tres dies.

S´HA DE :

- ✓ Vigilar que no coste despertar-lo
- ✓ Observar l' aparició de canvis en el seu comportament.
- ✓ Consultar al metge si té algun dels símptomes anteriors o presenta convulsions.
- ✓ Prendre paracetamol si es té cefalea (mal de cap) Mai prendre aspirines.
- ✓ No retornar al assaig fins que pase una setmana sense que, tant en repòs com durant l' activitat, hi haja algun símptoma.
- ✓ Esperar dues setmanes a reprendre l' activitat muixeranguera si hi ha hagut pèrdua del coneixement.

Es bo que sapigueu tot açò però no hi ha que prendre por i deixar de fer muixerangues, qualsevol activitat humana pot comportar un risc, cal saber-ho i actuar amb responsabilitat.

(Aquest article ha estat tret del *Manual de Supervivència del Casteller de Jaume Roset i LLobet* i ampliat i adaptat a la nostra realitat muixeranguera.)

Tino Blasco.

Rafael Xambó (Algemesí 1954) és Llicenciat en Psicologia i Doctor en Sociologia. Director del Departament de Sociologia i Antropologia social i Professor Titular de Sociologia a la Facultat de Ciències Socials de la Universitat de València . Amablement ans ha deixat ficar el seu article a la Figuereta. Com ell, tots nosaltres som FILLS DEL XÚQUER,

ALS FILLS DEL XÚQUER[1]

Jo sóc un fill del Xúquer. Quan érem xiquets, els fills del Xúquer jugàvem a les seues vores, anàvem a menjar-nos la mona de pasqua sota el pont, admiràvem els piragüistes que el solcaven, escoltàvem les històries antigues del riu, la barca del tio Nelo per a travessar-lo, i ens atrevíem a capbussar-nos malgrat el corrent que baixava fort. Amagats als canyars, espiàvem els treballs i les converses de la gent gran i també les parelles que buscaven intimitat. I apreníem -preníem- la vida que el riu feia possible. També recorríem totes les sèquies que el riu alimentava. A l'estiu, la marjal bullia d'activitat mentre el sol torrava les esquenes dels qui furgaven entre el fang per treure el serreig, la jonça i la verdolaga. Serps i rates d'aigua feien niu als costats de les sèquies, anguiles grosses com el canell quedaven atrapades als escorredors i, de vegades, s'hi feia algun llobarro amb el mornell. Les granotes interpretaven el gran concert natural perquè no deixaren de ballar els parotets. «Agafar cavallets. I no agafar-ne cap. I no cansar-se de jugar per no agafar-ne. La recompensa és l´atenció al cavallet. L'univers és a la cua del parotet que distingeix, misteriosament, entre els acostaments de perill humà i la resta de moviments de la natura». Així ho vaig escriure en un llibre inèdit que no sé quan voldré publicar.

Pels mateixos anys, els alcaldes franquistes, posseïts per la nova fe del desenrotllisme i la femtor dels diners amuntegats a còpia de corrupteles -tot el franquisme fou una podrida corrupció sostinguda sobre l'assassinat de l'esperança-, arrasaren els jardins i els arbres que destorbaven en les nostres ciutats; havien arribat els cotxes en massa i calia fer-los lloc. Les places amb palmeres i els bancs de ceràmica de Manises van desaparèixer i foren convertides en planures d´asfalt amb els rectangles pintats en negre; un per cotxe. A Algemesí, passaren anys i anys en què el carrer que es deia dels arbres no en tenia ni un. Ací, el lector pot posar l´exemple que millor vinga a la seua biografia. Era el progrés i calia deixar-lo passar. Anys després, els ajuntaments democràtics hagueren de reposar placetes amb jardí, moreres, salces, platans, xops, allà on la memòria demanava i allà on l´habitabilitat i l´atenció a la ciutadania reclamava.

Alguns muixeranguers davallem el Xúquer en balsa cada estiu

Potser, després d´aquests dos paràgrafs que he escrit, més d´un còmplice de la fervor constructora i algun ben intencionat practicant del desapassionament analític ja estarà pensant que sóc ple de nostàlgia i mollesa infantil. Tanmateix, com diem a la Ribera, «pa-tir el que li pegaren a Kennedy». En primer lloc, no em referesc a una experiència singular i pròpia; diverses generacions de valencians crescuts vora riu, marjals, muntanyes, platges i valls, compartim una experiència lúcida de la destrucció del nostre patrimoni natural. En segon lloc, em repugnen les anàlisis econòmiques que es troben profundament incapacitades per a incloure en els seus models el càlcul sobre el dany que ocasionen al territori i a la gent que l´habita; al remat, tot acaben sent externalitats, és a dir, ells s´emporten els diners i a nosaltres ens deixen el ciment, la brutícia, la contaminació, les malalties, la desestructuració social. I damunt, diuen que ho fan per nosaltres. Així, serem més rics. Recordeu com morien com a pardalets engabiats els ancians traslladats del camp a la ciutat? Algú ha calculat la matança que va ocasionar el procés d'urbanització del segle XX al País Valencià? Algunes anàlisis sociològiques dels fenòmens lligats a les polítiques econòmiques i socials comencen a introduir com a factor fonamental el dolor social que ocasionen. En tercer lloc, les experiències del primer i segon paràgraf no són comparables. Reposar alguns jardins a les ciutats i plantar arbres al medi urbà, tot i que continua tenint massa obstacles, es troba molt lluny del que significa la greu amenaça de desaparició del Xúquer i l'Albufera.

Sense el Xúquer, l'Albufera no pot viure. Aquesta és el resultat fascinant d´un seguit de combinacions naturals i humanes que li donaren forma a partir de la construcció de la Sèquia Reial del Xúquer en l´Edat Mitjana. Sense el Xúquer, des de la Safor fins al Camp de Morvedre, i enmig València i la seua àrea metropolitana, hauran de plorar l'aigua que vulguen beure. O deixar que alguns facen fabulosos negocis amb l'aigua després de furtar-nos la del Xúquer.

Darrerament, els postulants de l'anàlisi desapassionat, fins i tot alguns amb patent progressista, després de plorar les destrosses que patim, rematen els seus articles -farcidets de clarividència- amb idees que sempre rimen amb la inexorabilitat del procés, perquè hi ha molts diners en joc i la gent no es pot resistir a la temptació i els joves passen del camp i patatim i patatam. Així que tindrem transvasament Xúquer-Vinalopó, i camps de golf i urbanitzacions a manta i gratacels a la desembocadura del Xúquer en Cullera. Volen fer-se passar per realistes i desqualificaran aquest article per romàntic.

Fa molts anys, Walter Benjamin va encunyar el concepte, aparentment paradoxal, de «l'esperança en el passat». Avui em serveix per recordar que, encara sota el franquisme, el moviment «El Saler per al poble» va aconseguir aturar aquella barbaritat d'omplir de gratacels el Saler, que Rita Barberà no ha aconseguit fins ara realitzar els seus deliris ni al Botànic ni al Cabanyal, tot i el mal que ja li ha fet a la ciutat. Una ciutadania alerta, l'esperança en el passat per a deixar una memòria digna a les generacions futures, aturar la producció incessant de dolor social no es mesura amb diners. Si maten el Xúquer ens han mort a tots i a totes. També als qui ni ho saben ni volen saber-ho. Per això, m'atrevesc a demanar, a qui m'haja entès, que faça el que puga pel Xúquer i l'Albufera Vius.

Rafael Xambó

[1] Article publicat al Levante-EMV

ELX

Pujant a L'altar a Elx

TROBADA 2005

1.- dolçaina, foto Levante EMT.

2.- Desplegà doble (descarregada per primera vegada)

3.- Sénia doble (descarregada per primera vegada)

4.- 3 de sis amb agulla dels Castellers de Mallorca

LA NOVA MUIXERANGA NOM A NOM

El primer/a entrevistat d'aquesta Figuereta va neixer el 20 d'octubre de 1990, estudia 1er d'ESO i ve a la muixeranga des de fa dos anyets, després d'enterar-se on fem l'assaig.

El que més li agrada de la muixeranga és el ball i el que menys caure de dalt a baix

Participa al ball, l'enterro i la sènia fent pinya o pujant al xiquet.

L'actuació que més li ha agradat és la que férem a Pego.

Li agrada molt nadar, pintar i llegir.

Els seu grup de música preferit és UPA DANCE, i la seua cançó «Sambame» la preferida.

El seu somni: volar

El viatge que li agradaria fer és a Paris, encara que per menjar un bon arròs al forn millor no esperar tant ja que és el seu plat favorit.

i per últim...

AMUNT, LA NOVA MUIXERANGA!!!

La primera entrevistada a l'eixida del Campello

L'altra entrevistada. Ja sabeu qui és?... Foto: Pau

Edat / data naixement: 29 anys 16·06·1975
Estudies o treballes: treballe
Des de quan vens a la muixeranga: des del primer assaig a la capella 1997
El que més t'agrada de la muixeranga: Els sopars i la gent
El que menys: El mal de renyons
En quines figures has participat: Alta, desplegà, marieta, figuereta, font, sènia, banc, 5 en un peu...
Qui és el lloc que ocupes habitualment: Alçadora
Com vas arribar a la Nova Muixeranga: Pel meu nuvi
Quina és l'actuació que més t'agrada't: La de Terrasa
El vestit de muixeranguer és...: verd, roig i blanc
Aficions: nadar, caminar, llegir, fer bici, la muntanya, anar al cinema...
Grup de música preferit: The Cors **Cançó preferida:** Por debajo de la mesa de Luís Miguel
Has llegit algun llibre últimament: Si, els pilars de la terra i la invasión de los mundos
Alguna noticia que et preocupe: Totes
Un somni...: Volar
Quin viatge faries: A l'Argentina i Xile
El teu menjar favorit: Arròs al forn
Un desig per a la gent que t'està llegint: Que hi haja bona amistat entre nosaltres; tots ens necessitem

CALENDARI D'ACTUACIONS I ASSAIGS.

- Dissabte 9 d'abril: assaig normal
- Dissabte 16 d'abril: assaig normal

ACTUACIÓ A MONTCADA

- Dissabte 23 d'abril assaig
- Diumenge 24 Actuació a Montcada i primer intent de descarregar el pilar aixecat per sota

VI TROBADA

- Dissabtes 30 d'abril i 7, 14, 21 de maig, assaigs per a la Trobada
- Divendres 27 de maig a les 21 h, últim assaig.
- Dissabte 28 de maig VI TROBADA DE CASTELLS I MUIXERANGES. Amb Els falcons de Barcelona, Els Castellers de Lleida i les dos millors colles muixerangueres del món mundial...

En l'eixida de Barcelona Pau encara estava nadant ben calentet, al pròxim número de La Figuereta ficarem una foto (esperem que encara no camine). Felicitats a Maite i Jordi, i molta sort en aquesta "nova vida" que acaben d'encetar....